

5 Mevsim

– Efrahim · 14 Ağustos 2019

Bir Veda ne kadar büyük olur,
Hangi zaman içimde durur?
İçimdeki sûra ne zaman sıra gelir?
Hangi ölüm özlemimi dile getirir?
Yağan hangi yağmur benim gibi özler,
Hangi sahabe benim gibi sever?
Senin adını ansam hangi kalp titrer,
Dudak yarıktır; bilirim işitmezler!
Ellerini kalbine bastırarak ben de özledim,
Ben de görmeden sevdim...
Ben de Hamza gibi,
Eyyub gibi, Musa gibi,
Dut yemiş bülbül gibi,
Dipsiz kuyu misali...
Ayın nurundan parlak
O Güneşi nurunda doğuran şafak...
Ey özlemime dil getiremediğim
Her özlemimde kendime sus deyişim...
Ey söz senden açılınca dili damağa yapıştıran
Bağlanmışım gözlerim; ben, boğazımdan asılı duran
Ey biz senin yalan söylediğini hiç görmedik diyen; göz
Dağların içindekini söyleten o İlahi Ateşteki köz
Ki Biçare, bana heyhat,
ey ruh pişersin ama yine de yetmez bu vuslat
Yakub'un özlemi biricik oğluna
Ki benim vuslatım bir asırlık yara
Yakup gibi gözümün önünde tutabildiğim ne bir hayal ne bir tasavvur
Benim Yusuf gibi sılada kalan, benim kendime gurbet adı elbette budur
Benim, Hira da seni görecek gibi gezen
Gökte bir kuş gibi Hicret eden
Ben sana deli sende Mecnun'um ey sevgili
Bak bak yağmur gönlümün nişanesi
Yüreğimi Hallac-ı Mansur gibi bir def yapıp çalan derviş
Hamza gibi yüreğinden mızrak yemiş
Ölmüş ama ölüm ile dirilememiş

Sevdim diyebilirim, korkmadan sevdim
Her sevdiğimde affedildiğim
Sana uyarak ruku sana uyarak kıraatim
Sen yüreğime kurulu en sevgili saatim
Sen hece yetiremediğim
Yanarsam küllerime alev mecalim.
Sen Güneş Sen Ay Sen en güzel mevsimsin.